

ת"פ 41409/09/13 - מדינת ישראל נגד זין אלדין גרדאת (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41409-09-13 מדינת ישראל נ' גרדאת(עציר) 09 ינואר 2014

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זין אלדין גרדאת (עציר)

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן בעבירה של שהייה בלתי חוקית לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, ביום 22.9.2013 בשעת בוקר מוקדמת (05:15) או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבית מגורים בירושלים בהיותו שוהה בישראל שלא כדין, פתח את דלת הבית ונכנס פנימה. המתלונן שישן אותה עת במיטתו התעורר וראה את הנאשם בביתו. המתלונן קם ושאל את הנאשם לפשר מעשיו. הנאשם התרחק לעבר הדלת, יצא מהבית וברח מהמקום ביחד עם נוספים שהיו בחוץ. הנאשם נתפס לאחר שאזרח הצביע לשוטר על המקום אליו נמלט בריצה.

טענות הצדדים

2. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירה ונסיבותיה, ועתר למתחם של 12-24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של כניסה לבית מגורים, ללא עבירת שב"ח. לטענת המאשימה, יש להוסיף מספר חודשים בתוך המתחם עקב העבירה של שהייה שלא כדין. בהתחשב בכך, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל וכן מאסר מותנה על כל עבירת רכוש ועל עבירה של שהייה שלא כדין.

מנגד, הסנגור עמד על כך שמדובר בהרשעה בעבירה של כניסה לבית מגורים, להבדיל מעבירת התפרצות. עוד טען כי לא דובר בשעת לילה, לא נשבר דבר ולא נגנב דבר. הסנגור הוסיף ועמד על מכלול הנסיבות לקולא, לרבות ההודאה ונטילת האחריות, עבר פלילי קל בלבד וגיל צעיר. בנוסף, פירט הסנגור על כך שאחיו הבכור של הנאשם טבע בים ונפטר, וכל זאת כאשר הנאשם במעצר ולא נוכח בעת הקבורה והאבל יחד עם הוריו. לטענת הסנגור, מדובר כשלעצמו בעונש קשה עבור הנאשם. בנסיבות אלה, יש מקום לחרוג מתחתית המתחם.

עמוד 1

3. **בכל הנוגע לערכים המוגנים שנפגעו** - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, הוא חמש שנות מאסר. (זאת להבדיל מעבירת ההתפרצות לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, שעונשה המרבי הוא שבע שנות מאסר). העבירה הנדונה נועדה להגן על הקניין והרכוש הפרטי, על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי המשותפת, בין היתר, על התפיסה לפיה ביתו של אדם - מבצרו. אוסיף כי כניסה לבית מגורים לצורך ביצוע גניבה או פשע, טומנת בחובה פוטנציאל להתפתחות אלימה שעלולה להוביל לפגיעה בגופו של אדם, וחלילה בחייו. אשר לעבירת השב"ח, הרי היא חותרת תחת ריבונות המדינה על גבולותיה, ומעמיסה נטל מורכב על כוחות הביטחון ועל המשטרה. הסיכון הטמון בעבירת השב"ח בולט, כאשר היא מבוצעת לצורך ביצוע עבירות רכוש בתוך גבולות המדינה, כפי שאירע במקרה זה.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמדת כי הנאשם שהה בישראל שלא כדין ובחר להיכנס לדירת מגורים בטבורה של עיר בשעת בוקר מוקדמת, כאשר סביר כי בני הבית ישנו בדירה. מעובדות כתב-האישום לא עולה כי היה תחום מיוחד במעשי הנאשם, והוא אף לא השתמש בכלי פריצה, אלא פתח את דלת הדירה ונכנס פנימה. כאשר המתלונן קם ממיטתו, ראה את הנאשם ושאל אותו לפשר מעשיו, ברח הנאשם מהדירה ללא עימות עם המתלונן. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך ששעת ביצוע העבירה הגבירה את הסיכון למפגש עם בני הבית כפי שאמנם אירע, על הפגיעה הנלווה לכך בערכים המוגנים. בנסיבות כאמור, הסיכון להתפתחות אלימה אף הוא גובר (למרבה המזל, הסיכון האחרון לא התממש). נקל לשער את תחושת הבהלה של המתלונן שראה בשעת בוקר מוקדמת את הנאשם בתוך דירת מגוריו; את תחושת הפלישה לתוך המרחב הפרטי של המתלונן; ואת הפגיעה בתחושת הביטחון האישי ובשגרת החיים של אדם בתוך ביתו פנימה. אמת, לא נגנב מהבית דבר, אולם זאת לא מבחירת הנאשם אלא בשל כך שנתקל במתלונן ואז ברח מהבית. אף אין להתעלם מכך שלנאשם המתינו בחוץ נוספים שזהותם לא התבררה עד היום.

בהתחשב בעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; ובהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן הכוללות עבירת שב"ח וכן עבירה של כניסה לבית-מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, וכל זאת בשעת בוקר מוקדמת כאשר המתלונן הנמצא בתוך הבית נפגש בנאשם, וכאשר ממתינים לנאשם נוספים בחוץ, **נע בין 10 ל- 22 חודשי מאסר בפועל**. אעיר כי בת"פ 13-01-47486 קבעתי מתחם עונש הולם שנע בין 8 ל- 20 חודשים בגין אירוע שכלל עבירות של כניסה לבית מגורים וגניבה. הסנגור הפנה לכך בטעונו לפניי. לפיכך, ולמען שלמות התמונה, אני רואה להעיר כי המתחם שנקבע באותו תיק לא כלל עבירת שב"ח (זו הובאה בחשבון במסגרת האישום הראשון באותו תיק שנגע להתפרצות לדירת מגורים. ההתפרצות באישום הראשון בוצעה באותו היום בו בוצעו העבירות נשוא האישום השני, ולפיכך לא היה מקום לכלול גם במסגרת האישום השני את עבירת השב"ח). כמו כן, אותו מתחם לא התייחס לנסיבות בהן המתלונן שהה בבית ונתקל בנאשם בעת הכניסה לבית, כפי שאירע במקרה דנן.

גזירת העונש המתאים

4. בכל הנוגע להטלת העונש בתוך המתחם - המעשים הינם חמורים וחובה להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני ביצועם. אוסיף כי בעברו הפלילי של הנאשם הרשעה בודדת בעבירה של הפרת הכרזת שטח סגור בבית-משפט צבאי (מדובר בהרשעה בעבירה שאינה ממין העניין).

עם זאת, בנסיבות המקרה דנן קיימות גם נסיבות לקולא. ראשית, עומדת הודאת הנאשם בשלב התחלתי של ההליך ונטילת אחריות. שנית, ניצב גילו הצעיר של הנאשם (כבן 20) המשתייך לקבוצת הבגירים-צעירים. שלישית, יש להתחשב בכך שזו היא מעידתו הראשונה של הנאשם בפלילים שכן הוא נעדר הרשעות קודמות. בהתחשב בכל אלה, היה מקום ברגיל לגזור על הנאשם את תחתית המתחם שנקבע - 10 חודשי מאסר בפועל.

יחד עם זאת, בנסיבותיו הייחודיות של המקרה דנן, ראיתי ליתן משקל לעובדה שאחיו הבכור של הנאשם טבע ביום 1.11.2013, בעת שהנאשם שהה במעצר בתיק זה. שמעתי את דברי הסנגור ואת דברי הנאשם עצמו באולם הדיונים. אין בליבי ספק כי אמנם מדובר באירוע טרגי ומכאיב וכי הנאשם שילם מחיר כואב במסגרת התיק הנוכחי, בין היתר משום כך ששהה במעצר ולא נכח בהלווית אחיו ובאבל המשפחתי לצד הוריו. לפיכך, לפני משורת הבין בלבד ומתוך מידת הרחמים, ראיתי להפחית מעט מהעונש שברגיל היה מקום לגזור בתיק זה.

סוף דבר

5. מן הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 9 וחצי חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 45 ימים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה של כניסה או שהייה שלא כדין בישראל.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע כל עבירת רכוש מסוג פשע.

6. רשויות בית המעצר מתבקשות לאשר למי מטעמו של הנאשם להכניס לו ציוד אישי לרבות בגדים וזאת נוכח העובדה שבני משפחתו של הנאשם אין באפשרותם לעשות זאת. הכל בכפוף לכל בדיקה שנדרשת על ידי שב"ס.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ד, 09 ינואר 2014, במעמד הצדדים.